

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

12η Φεβρουαρίου 2012
Κυριακή τοῦ Ασώτου
(Λουκ. ΙΕ' 11-32)

΄Η παραβολὴ τοῦ Ασώτου ποὺ διαβάσαμε σήμερα, ἀγαπητοί μου χριστιανοί, ἔχει χαρακτηριστεῖ ως τὸ Εὐαγγέλιο τῶν Εὐαγγελίων. Καὶ τοῦτο διότι, ἀν ύποθέσουμε ὅτι χάνονται τὰ ιερὰ Εὐαγγέλια, αὐτὴ ἡ περικοπὴ θὰ ἀρκοῦσε νὰ μᾶς φανερώσει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ δύναμη τῆς μετανοίας.

Σὲ πολλοὺς ἐρμηνευτὲς ὄνομάζεται «Παραβολὴ τῶν δύο υἱῶν» ἢ «Παραβολὴ τοῦ φιλεύσπλαχνου πατέρα».

΄Επειδὴ ἡ σημερινὴ περικοπὴ εἶναι πασίγνωστη, θὰ προσπαθήσουμε νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας σὲ τρία σημεῖα:

1. Στὶς συνέπειες γενικὰ τῆς ἀμαρτίας.

΄Ο νεώτερος γιὸς θέλει νὰ χαρεῖ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία του. Αἰσθάνεται νὰ τὸν πνίγει ἡ ἔξουσία τοῦ πατέρα καὶ ζητεῖ μὲ πεῖσμα νὰ πάρει ὅ,τι τοῦ ἀνήκει. Δὲν παραβαίνει ἀπλὰ κάποιο νόμο, ἀλλὰ ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τοῦ πατέρα καὶ γίνεται ἀντάρτης.

΄Ο ἄσωτος φεύγει σὲ μακρινὴ χώρα καὶ ἐκεῖ σπαταλᾶ ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει: ύποστατικά, χρήματα, πινευματικὰ χαρίσματα. Φθάνει στὸ τραγικὸ κατάντημα νὰ γίνει χοιροβοσκός.

΄Απὸ ἀγαπητὸς γίνεται δοῦλος. Ἀπὸ πρίγκηπας, ψωμοζήτης. Ἀπὸ χορτασμένος, τώρα πεινασμένος. Αὐτὸς ποὺ πρὶν φοροῦσε πολυτελῆ ἐνδύματα, τώρα εἶναι βρώμικος καὶ κουρελιάρης.

΄Εζήτησε τὸ πολὺ καὶ δὲν ἔχει οὕτε τὸ λίγο. Τώρα νοιώθει ὅτι ἡ ἀμαρτία εἶναι μιὰ τραγικὴ αὐτοκαταστροφή.

2. Στὰ ἀγαθὰ τῆς μετανοίας.

΄Συνεπαρμένος ἀπ' τὸν «οἴστρο τῆς ἀκολασίας» δὲν εἶχε καταλάβει ποῦ πήγαινε. Φθάνοντας

τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς δυστυχίας «ἔρχεται εἰς ἑαυτόν». Άναλογίζεται τί εἶχε καὶ τί ἔχασε. Ἡ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀγαθότητα τοῦ πατέρα τὸν συγκλονίζει συθέμελα.

Παίρνει τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασην νὰ ἐπιστρέψει στὸ πατρικό του σπίτι. Αὐτὴ ἡ μεταμέλειά του γίνεται ἡρωϊκότερη, διότι τὴν πραγματοποιεῖ χωρὶς ἀναβολή, χωρὶς δισταγμό.

3. Στὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ πατέρα.

Ἐκεῖνο ποὺ ὥθησε τὸν ἄσωτο νὰ ἐπιστρέψει ἡταν ἡ ἀπέραντη θλίψη γιὰ τὸ κατάντημά του ἀλλὰ καὶ ἡ στοργὴ τοῦ πατέρα του. Δὲν ἄκουσε ὁ ἄσωτος οὔτε μιὰ διαμαρτυρία, ποὺ θὰ ἡταν ἄλλωστε δικαιολογημένη.

Ο ἀγαθὸς πατέρας τοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσην ὅτι δὲν τὸν ἀποκληρώνει. Ὅτι θὰ ἔξακολουθεῖ νὰ τὸν βλέπει ως γνήσιο παιδί του. Ἡ ἀγκαλιά του θὰ εἴναι ἀνοιχτὴ νὰ τὸν δεχθεῖ, παρ' ὅλη τὴν ἀμυαλιὰ καὶ τὴν ἀγνωμοσύνη του.

Εἴναι συγκλονιστικὴ ἡ σκηνὴ τῆς ὑποδοχῆς ποὺ ἐπιφυλάσσει ὁ πατέρας στὸν ἄσωτο γιό. Ἐνῶ ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὸ σπίτι, τρέχει τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν ἀσπάζεται. Δὲν σιχαίνεται τὴν κατάστασή του.

Ἡ συντριβὴ τοῦ ἄσώτου καὶ ἡ πηγαία ἔξομολόγησή του τοῦ ἔχουν δώσει τὴν συγχώρηση.

Ο πατέρας τὸν ἀποκαθιστᾶ ὅχι σὰν δοῦλο, ὅπως ὁ ἄσωτος παρακαλεῖ, ἀλλὰ ως υἱὸς ἀγαπητό. Τοῦ δίνει τὸ δακτυλίδι τῆς υἱοθεσίας καὶ ἐτοιμάζει πλούσιο καὶ γιορταστικὸ τραπέζι, γιὰ νὰ χαρεῖ τὴν ἐπιστροφή του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί!

Ο Ρῶσος Θεολόγος π. Αλέξανδρος Σμέμαν γράφει ὅτι ὅλες οἱ ἀμαρτίες συνοψίζονται σὲ μιὰ βασικὴ ἀμαρτία: στὴν ἔλλειψη ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό, πίστεως σ' Αὐτὸν καὶ ἀκράδαντης ἐλπίδας στὴν πρόνοιά Του.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἴσχυρισθεῖ ὅτι δὲν εἴναι ἀμαρτωλός; ἡ ἀγία Γραφὴ λέει ὅτι καὶ μιὰ ἡμέρα νὰ εἴναι ἡ ζωὴ μας καὶ πάλι ἔχουμε ἀμαρτίες. Καὶ πάλι «ἐὰν ποῦμε ὅτι δὲν ἔχουμε ἀμαρτίες, ἔξαπατᾶμε τὸν ἑαυτό μας καὶ δὲν λέμε τὴν ἀλήθειαν».

Ἄς ἀναρωτηθοῦμε: α) Ἐχουμε πίστη στὸ Θεὸν καὶ τὴν πρόνοιά Του; β) Προ-σευχόμαστε; νηστεύουμε; ἐκκλησιαζόμαστε; ἔξομολογούμεθα; κοινωνοῦμε συχνὰ καὶ μὲ προετοιμασία; γ) Μήπως τρέχουμε σὲ μάγους σὲ ξόρκια καὶ ἀστρολόγους; δ) Αγαπᾶμε τὸν πλησίον μας καὶ

οἶχι μόνο τοὺς συγγενεῖς μας; ε) Μήπως ἔχουμε ζήλεια, φθόνο, σκληρότητα, μνησικακία; στ) Πῶς συμπεριφέρομαστε στὴ σύζυγο ἢ στὸ σύζυγο καὶ τὰ παιδιά μας; ζ) Μήπως εἴμαστε εὐγενεῖς καὶ εὐπροσήγοροι στοὺς ξένους καὶ ἀπεναντίας σκληροὶ καὶ ἀνάλγητοι στοὺς οἰκείους μας; η) Στὸ ἐπάγγελμά μας εἴμαστε ἐργατικοὶ καὶ εἰλικρινεῖς ἢ εἴμαστε ἐριστικοί, ἀδιάφοροι καὶ συκοφάντες πρὸς τοὺς συναδέλφους μας;

Ἀμαρτία δὲν εἶναι μόνον ἡ διάπραξη κάποιας κακῆς πράξεως ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀμέλεια γιὰ τὴν ἔξασκηση τῆς ἀρετῆς.

Δὲν ἀρκεῖ τὰ χέρια μας νὰ εἶναι μόνον καθαρὰ ἀπὸ ἀδικίες, ἀλλὰ νὰ εἶναι καὶ γεμᾶτα ἀπὸ ἀγαθοεργίες.

Ἡ αὐτογνωσία εἶναι ἐπώδυνη ἀλλὰ ἀπαραίτητη, προτοῦ πλησιάσουμε τὸν πνευματικό. Ἡ ἀπελπισία εἶναι σκουριὰ τῆς ψυχῆς. Ὁ ἄγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει: «Ἄμαρτησες; Μετανόησε. Χιλιάδες φορὲς ἀμάρτησες; Χιλιάδες φορὲς μετανόησε».

Ἀγαπητοί μου!

Ρωτήθηκε ὁ ἀββᾶς Μιὰς ἀπὸ κάποιον στρατιωτικὸ ἐὰν δέχεται ὁ Θεὸς τὴ μετάνοια. Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸν κατήχησε μὲ θερμὰ λόγια, τὸν ἐρώτησε: «Πές μου, ἀγαπητέ, ἂν σου σχισθεῖ ἡ χλαμύδα σου τὴν πετᾶς;» Τοῦ ἀπαντᾶ: «Ὄχι, ἀλλὰ τὴ ράβω καὶ τὴ χρησιμοποιῶ ξανά». Τοῦ λέγει τότε ὁ Γέροντας: «Ἄν λοιπὸν σὺ τὸ ροῦχο σου τὸ λυπᾶσαι, ὁ Θεὸς τὸ πλάσμα Του δὲν θὰ τὸ λυπηθεῖ;»

Ἄς θυμόμαστε αὐτὸ ποὺ μᾶς συμβουλεύει ὁ ἄγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Κὰν δάκρυον στάξῃς, ἰσοδυναμεῖ τῷ λουτρῷ τοῦ Βαπτίσματος». Δηλαδή, «Ἐνα δάκρυ μετανοίας ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὄδωρ τῆς Βάπτισής μας...».

π. Π.Κ.

[dkpdf-button]